

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1SKomp/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113227208
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1113227208.1

Uznesenie

Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zložený z predsedu senátu JUDr. Pavla Naďa a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., Mgr. Dušana Čima, JUDr. Jaroslavy Fúrovej, JUDr. Nory Halmovej, JUDr. Jany Haluškovvej (sudkyňa spravodajkyňa), Mgr. Michala Novotného a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v kompetenčnom spore medzi Krajským súdom v Bratislave ako správnym súdom a Okresným súdom Bratislava I, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 4Sa/15/2022, vo veci žalobkyne Mgr. Oľgy Zambojovej, SPECTRUM, Křížna 4076/21, Bratislava - Staré mesto, IČO: 44 931 018, proti žalovanému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, IČO: 30 853 788, o zaplatenie 134,62 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Na prejednanie veci je daná právomoc správneho súdu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I domáha, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 134,62 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne z tejto čiastky od 01. augusta 2011 do zaplatenia a „ďalšie súvisiace náklady“ s poukazom na § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný o žalovanú čiastku znížil príspevok na úhradu prevádzkových nákladov chráneného pracoviska (nájomné) za október 2011 s odôvodnením, že sa prepláca iba nájomné príslušné štvrťroku.

2. Okresný súd Bratislava I (v ďalšom aj „okresný súd“) listom z 22. februára 2022 spor postúpil podľa § 43 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „CSP“) Krajskému súdu v Bratislave ako správneho súdu. Urobil tak na základe žalovaným dňa 24. januára 2022 vznesenej námietky vecnej nepríslušnosti a skutočnosti, že žalobkyňa sa od žalovaného orgánu verejnej správy domáha plnenia upraveného predpismi verejného práva. Okresný súd tiež vychádzal z rozhodnutia kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1KO/32/2018 zo dňa 18.06.2019.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) s postúpením veci nesúhlasil, preto podľa § 18 ods. 4 Správneho súdneho poriadku (zák. č. 162/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, ďalej tiež „SSP“) vec predložil kompetenčnému senátu. Poukázal na priebeh doterajšieho konania (od jeho začatia dňa 14.08.2013 bolo vo veci rozhodnuté v občianskoprávnom konaní okresným, krajským aj dovolacím súdom, ktorý zrušil rozsudky okresného a krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie) a skutočnosť, že dovolací súd sa zaoberal aj námietkou nesprávneho zapísania veci do registra Cb na súde prvej inštancie (posudzovaním, či ide o občianskoprávnu alebo obchodnoprávnu vec sa teda podľa krajského súdu zaoberal aj vecnou príslušnosťou). K tejto otázke dovolací súd uviedol, že prejednaním a rozhodnutím veci na vecne a miestne príslušnom súde sudcami, ktorí podľa rozvrhu práce rozhodujú občianskoprávne spory nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.

f/ Občianskeho súdneho poriadku. Po vrátení veci okresnému súdu žalovaný doručil námietku vecnej nepríslušnosti súdu. Podľa názoru krajského súdu vec nie je možné prejednať a rozhodnúť v režime správneho súdnictva predovšetkým s poukazom na žalobkyňou formulovaný žalobný petít (správny súd nie je s výnimkou peňažnej a sankčnej moderácie oprávnený rozhodovať o peňažnom plnení a už vôbec nie o úroku z omeškania). V režime správneho súdnictva by do úvahy prichádzala žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (Oznámenia č. 212/§60/2011 o poskytnutí príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne a chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov za 2. štvrtrok 2011 z 25.07.2011, žalobkyňa podľa jej slov doručeného 01.08.2011), avšak v čase podania žaloby (14.08.2013) bolo nevyhnutné podať tento typ žaloby v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu, ktorej zmeškanie nemožno odpustiť (§ 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Prejednanie žaloby žalobkyne v režime správneho súdnictva by tak nepochybne viedlo k jej odmietnutiu. Aj z uvedeného (podanie žaloby približne dva roky po uplynutí lehoty) možno podľa krajského súdu dovodiť, že žalobkyňa nemala úmysel podať žalobu v režime správneho súdnictva.

4. Kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) zriadený podľa § 8 CSP prejednal predložený kompetenčný spor ako spor o právomoc, ktorý vznikol medzi správnym súdom a iným súdom podľa § 18 ods. 4 SSP.

5. Podľa § 3 Civilného sporového poriadku súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

6. Podľa § 4 Civilného sporového poriadku iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon.

7. Podľa § 2 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom a podľa § 6 ods. 1 rovnakého zákona správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

8. Kompetenčný senát vo svojej judikatúre zdôraznil, že pre vymedzenie pojmu súkromnoprávneho sporu a súkromnej veci v zmysle § 3 CSP nie je rozhodujúci petít žaloby (návrhu), ale zásadne príslušná hmotnoprávna úprava právneho vzťahu, z ktorého vznikajú či majú vzniknúť práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom sporu v danej veci (naposledy napr. uznesenia sp.zn. 1SKomp/2/2021, 1SKomp/3/2021 a 1SKomp/6/2021).

9. Vzťahy upravené normami súkromného práva sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov. Práva a povinnosti tvoriace obsah súkromnoprávnych vzťahov vznikajú na základe prejavu vôle vyplývajúceho z princípu autonómie ich subjektov. To znamená, že jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi a ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Verejnoprávne vzťahy sú založené na nerovnom právnom postavení ich subjektov, pretože orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti (ide o vzťahy vertikálne). Pre vyriešenie otázky, či ten-ktorý právny vzťah je súkromnoprávny alebo verejnoprávny je nevyhnutné zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok (predmet súdneho konania). Uvedenie rozhodujúcich skutočností v žalobe umožňuje súdu analyzovať daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok a uskutočniť jeho právnu kvalifikáciu aj z pohľadu otázky právomoci súdu na konanie.

10. Podľa § 60 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 25.07.2011 (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“) príspevok na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov (ďalej len "príspevok") sa poskytuje právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ak o tento príspevok písomne požiada najneskôr do konca prvého kalendárneho mesiaca štvrtroka nasledujúceho po štvrtroku, za ktorý príspevok žiada.

11. Podľa § 60 ods. 2 písm. a) zákona o službách zamestnanosti za prevádzkové náklady chránenej dielne alebo chráneného pracoviska, na ktorých úhradu sa poskytuje zamestnávateľovi príspevok, sa považujú nájomné a náklady na služby spojené s nájomným.

12. Podľa § 70 ods. 1 zákona o službách zamestnanosti na konanie podľa § 12 písm. l), t), ac) a ad) a § 13 ods. 1 písm. e) sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

13. Podľa § 70 ods. 5 zákona o službách zamestnanosti právoplatné rozhodnutia úradu sú preskúmateľné súdom v správnom súdnictve.

14. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný ako správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti žalobkyne o poskytnutie príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne alebo chráneného pracoviska a na úhradu nákladov na dopravu zamestnancov podľa § 60 zákona o zamestnanosti vydal rozhodnutie označené ako Oznámenie č. 212/§60/2011 zo dňa 25. júla 2011. Podľa tvrdení žalobkyne pri rozhodovaní o tomto nároku správny orgán ňou žiadanú sumu neoprávnene znížil o čiastku 119,62 eur (od ktorej žalobkyňa odpočítala 1,50 eur za poštovné a ku ktorej pripočítala „kolky“ v sume 16,50 eur za podanie žiadosti regionálnemu úradu verejného zdravotníctva), čím vznikol rozdiel vo výške žalovanej sumy 134,62 eur. Tento postup správneho orgánu žalobkyňa označila za svojvoľné vykladanie si zákona a domáha sa zaplataenia takto vyčísleného rozdielu.

15. Obdobný prípad posudzoval kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp.zn. 1KO/32/2018, v ktorom dospel k záveru o vecnej príslušnosti krajského (správneho) súdu. V uznesení zo dňa 18. júna 2019 sp.zn. 1KO/32/2018 uviedol, že „vzťah medzi žiadateľom o príspevok a úradom práce, sociálnych vecí a rodiny pri rozhodovaní o výške príspevku nie je vzťahom súkromnoprávnym, ale verejnoprávnym - ide o rozhodovanie orgánu štátnej správy; o nároku, ktorý v tomto konaní uplatňoval žalobca, nemôže rozhodovať v občianskom súdnom konaní Okresný súd Považská Bystrica. Konanie žalovaného o žiadosti žalobcu na poskytnutie príspevku podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z.z. je konaním orgánu štátnej správy o práve právnickej osoby v oblasti verejnej správy, pričom ako už bolo spomenuté osobitný zákon o službách zamestnanosti neustanovuje pôsobnosť súdu v civilnom konaní, ani vlastnú úpravu priznania príspevku v nižšej ako požadovanej výške, resp. jeho nepriznania alebo krátenia neobsahuje. V danej veci bez ohľadu na to, že žalobný petit nezodpovedá žalobnému petitu, aký sa vyžaduje pre správnu žalobu je zrejmé, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo zákona č. 5/2004 Z.z., daná vec nepatrí do všeobecného občianskoprávneho súdnictva, ale patrí do súdnictva správneho“.

16. Kompetenčný senát v prejednávanej veci dospel k záveru, že dôvod na odklon od uvedeného názoru neexistuje. Proces poskytovania príspevku podľa § 60 zákona o službách zamestnanosti upravuje § 70 ods. 1 tejto právnej úpravy. Kompetenčný senát prihliadal aj na východiská uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03. augusta 2016 sp.zn. 3Sžo/202/2015, ktorý bol publikovaný pod číslom R 66/16 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2016. V tomto rozhodnutí, posudzujúcom skutkovo a právne obdobnú vec, najvyšší súd dospel k záveru, že „Oznámenie“ je podľa jeho obsahu rozhodnutím správneho orgánu, od ktorého záviselo, či žalobcovi ako žiadateľovi bude príspevok poskytnutý po splnení zákonom ustanovených podmienok a podlieha súdnemu prieskumu napriek tomu, že nespĺňa zákonné náležitosti. Najvyšší súd vychádzal zo skutočnosti, že zákon o službách zamestnanosti je voči Správneému poriadku vo vzťahu subsidiarity, t.j. Správny poriadok sa použije rešpektujúc odchýlky pozitívne uvedené v osobitnom zákone o službách zamestnanosti.

17. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov kompetenčný senát dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave neopodstatnene vyslovil nesúhlas s tým, že mu Okresný súd Bratislava I postúpil prejednanú vec. Vo vzťahu k tomuto záveru je bez relevancie, že vec bola doteraz prejednaná v občianskom súdnom konaní. Podľa § 18 ods. 4 SSP preto kompetenčný senát vyslovil, že na prejednanie tejto veci je daná právomoc správneho súdu. Podľa § 18 ods. 4 SSP sú súde týmto rozhodnutím viazané.

18. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 7 : 1 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

1 SKomp 27/2022

ODLIŠNÉ STANOVISKO

1. Podľa § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov pripájam svoje odlišné stanovisko k uzneseniu kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SKomp 27/2022 zo 6. októbra 2022.

2. Spor o právomoc vznikol medzi Okresným súdom Bratislava I a Krajským súdom v Bratislave v konaní, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému (úradu práce, sociálnych vecí a rodiny) doplatenia časti príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chráneného pracoviska za 2. štvrtrok 2011 podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti v znení účinnom do 25. júla 2011. Tento úrad totiž žalobkyni prípisom z 25. júla 2011 oznámil žalobkyni, že na časť ňou vynaložených nákladov jej príspevok neposkytne, a preto jej vyplatil o 119,62 € menej než žiadala.

3. Kompetenčný senátu v odsekoch 8 a 9 svojho uznesenia správne rekapituluje všeobecné východiská judikatúry, ktoré sú rozhodné pre posúdenie, či na prejednanie určitého nároku je daná právomoc správnych súdov alebo nie. Ďalej si však vypomáha skratkou v odseku 14, v ktorom označuje prípis úradu práce z 25. júla 2011 za „rozhodnutie označené ako oznámenie“, a odkazom na uznesenie kompetenčného senátu sp. zn. 1 KO 32/2018 dospieva k názoru, že toto rozhodnutie je preskúmateľné v správnom súdnictve. Na podporu svojho názoru sa dovoľáva aj rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 302/2015 (judikát R 66/2016). Domnievam sa, že táto myšlienková línia ako celok neobstojí a vo výsledku vedie k tomu, že sa žalobkyni odoprie spravodlivosť.

4. Východiskom úvahy kompetenčného senátu je myšlienka rozdielu medzi verejnoprávnymi a súkromnoprávnymi vzťahmi. To je síce vo všeobecnosti pravda, ale uznesenie neobsahuje žiadnu podrobnejšiu analýzu toho, prečo sa nárok na príspevok na úhradu nákladov podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. má nevyhnutne považovať za nárok, ktorý má verejnoprávnu povahu. Taký záver totiž nie je samozrejmý a nemožno ho vyvodiť už z toho, že je upravený vo verejnoprávnom predpise. Takisto argumentácia v uznesení sp. zn. 1 KO 32/2018 (zhrnutá v ods. 15 uznesenia) je vo svojej podstate čisto kruhová - konanie o nároku podľa citovaného ustanovenia je konaním orgánu štátnej správy v oblasti verejnej správy a zákon neustanovuje pôsobnosť súdu v civilnom konaní, preto je tento nárok verejnoprávny, a preto o ňom rozhoduje orgán štátnej správy, nie civilný súd. Teda (pochopiteľne, s veľkou dávkou zjednodušenia) - o nároku nerozhoduje civilný súd, lebo o ňom nerozhoduje civilný súd.

5. Je však nárok na príspevok podľa § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. nesporné verejnoprávnym nárokom? Samozrejme, nie je sporné, že úrad práce je orgánom štátnej správy v zmysle § 2 písm. c) zákona č. 453/2003 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti v znení neskorších predpisov. Nie všetky plnenia, ktoré poskytujú orgány štátnej správy, sú však bez ďalšieho verejnoprávnymi plneniami. Veľkú skupinu príkladov súkromnoprávnych nárokov, ktoré poskytujú orgány štátnej správy, sú nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Podobne orgány štátnej správy konajú pri uzatváraní rôznych zmlúv, ako verejní obstarávatelia a pod. Takisto napríklad aj medzichasom zrušený zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov priznával oprávnenie rozhodovať o odškodnení orgánu štátnej správy (Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky), ale uplatňovanie nároku odkazoval na všeobecný súd (§ 9 ods. 5 cit. zák.). Sama povaha orgánu, ktorý nárok vypláca, tak nedáva dostatočnú odpoveď na to, aká je povaha nároku.

6. Pojem služby zamestnanosti vymedzuje ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z. ako systém inštitúcií a nástrojov podpory a pomoci účastníkom trhu práce okrem iného pri uplatňovaní aktívnych opatrení na trhu práce s osobitným zreteľom na pracovné uplatnenie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Podľa § 11 ods. 2 služby zamestnanosti poskytujú jednak ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny a úrad práce, jednak iné právnické osoby a fyzické osoby. Všetci títo poskytovatelia sú uvedení v jednom ustanovení ako rovnocenní poskytovatelia služieb zamestnanosti. Podobne v § 2 cit. zák. sú ústredie a úrad práce uvedené spoločne s ďalšími súkromnoprávnymi aj verejnoprávnymi subjektami (samosprávny kraj, obec, občianske združenie, nezisková organizácia, nadácia, zamestnávateľ, uchádzač a iní) ako účastníci právneho vzťahu na účely tohto zákona. Konkrétne pôsobnosť ústredia a úradu upravujú § 12 a 13 cit. zák. Podľa § 12 do pôsobnosti ústredia patria okrem iného aj činnosti ako vypracúvať a realizovať celoštátne projekty na zlepšenie trhu práce [písm. d)] a realizovať určité projekty a programy [písm. g)]. Osobitne uvedená je povinnosť vykonávať

v druhom stupni štátnu správu [písm. t)]. Podľa § 13 ods. 1 do pôsobnosti úradu patrí okrem iného uplatňovať aktívne opatrenia na trhu práce [písm. k)], realizovať určité projekty a programy [písm. o) a p)] a poskytovať dávku [písm. v)]. Opäť osobitne sú upravené otázky, o ktorých úrad práce rozhoduje [§ 13 ods. 1 písm. e) cit. zák.]. Napokon, okolnosť, že činnosť ústredia a úradu práce nespočíva len vo vykonávaní štátnej správy, výslovne vyplýva aj z § 4 ods. 6 písm. a) a § 5 ods. 7 písm. a) zákona č. 453/2003 Z. z. Podľa týchto ustanovení ústredie a úrad na úseku služieb zamestnanosti jednak vykonávajú štátnu správu, ale aj plnia úlohy podľa osobitných predpisov, napríklad podľa zákona č. 5/2004 Z. z.

7. Z uvedeného prehľadu právnej úpravy podľa mňa možno vyvodiť, že poskytovanie služieb zamestnanosti nie je činnosť, ktorá je nevyhnutne verejnoprávna. Zákon totiž ustanovuje, že ju popri sebe poskytujú tak úrady práce, ako aj určité fyzické osoby a právnické osoby. Preto právna úprava veľmi presne a osobitne ustanovuje, o akých veciach úrady práce rozhodujú v rámci výkonu štátnej správy. To, že všetky ich úlohy nie sú len úlohami štátnej správy, zohľadňuje aj ich organizačný predpis (zákon č. 453/2003 Z. z.) tým, že vyslovne rozlišuje medzi úlohami štátnej správy a inými úlohami. Toto rozlišovanie podporujú aj metódy, ktoré používajú pri realizácii opatrení na trhu práce. Ustanovenia § 49 ods. 7, § 49a ods. 8, § 50 ods. 7, § 50a ods. 5, § 50c ods. 2 a 3, § 50i ods. 4, § 52 ods. 8, § 53d ods. 3, ale aj § 57 ods. 6 a § 59 ods. 6 a viaceré ďalšie ustanovenia zákona č. 5/2004 Z. z. predpokladajú, že jednotlivé príspevky sa poskytujú príjemcom na základe dohody medzi úradom práce a týmto príjemcom. Úrad práce teda nerozhoduje o priznaní či nepriznaní príspevku alebo o jeho podmienkach rozhodnutím, ale musí sa na tom s oprávnenou osobou dohodnúť. Ak teda kompetenčný senát v ods. 9 svojho uznesenia uvádza, že verejnoprávne vzťahy sú založené na nerovnom postavení ich subjektov, pretože ide o vzťahy vertikálne, potom z citovanej zákonnej úpravy vyplýva, že táto vlastnosť práve nie je typická pre činnosť úradu práce pri poskytovaní peňažných príspevkov podľa zákona č. 5/2004 Z. z.

8. Pravdou je, že v prípade príspevku na úhradu prevádzkových nákladov chránenej dielne ustanovenie § 60 zákona č. 5/2004 Z. z. nepredpokladá uzavretie podobnej dohody. Podľa môjho názoru to však nie je dôkazom opaku, ale dôsledkom okolnosti, že samotné podmienky a výška príspevku sú podrobne upravené v tomto ustanovení, takže nezostáva veľa, čo by taká dohoda mohla upravovať. Pretože povaha tohto príspevku sa zásadne neodlišuje od všetkých ostatných príspevkov, domnievam sa, že ani v prípade tohto príspevku nemožno bezpečne ustáliť, že je poskytovaný na základe verejnoprávneho vzťahu, v ktorom úrad práce vystupuje ako orgán verejnej správy pri výkone verejnej správy. Podľa mňa tu úrad práce vystupuje ako jeden z poskytovateľov služieb zamestnanosti, v rovnakom postavení ako ktorýkoľvek iný poskytovateľ (§ 11 zákona č. 5/2004 Z. z.), a právny vzťah medzi žalobkyňou a ním nie je vzťahom verejnoprávnym.

9. Na záver považujem za potrebné zdôrazniť, že v prerokovanej veci sa žalobkyňa domáha svojou žalobou zaplatať určitej sumy už od roku 2013. Z obsahu spisu je zrejmé (poukazuje na to aj predkladajúci súd), že vo veci už bolo rozhodnuté okresným súdom, krajským súdom ako odvolacím súdom a najvyšším súdom ako dovolacím súdom. Podľa § 237 ods. 1 písm. a) v spojení s § 242 ods. 1 OSP účinného do 30. júna 2016 bol dovolací súd vždy povinný prihliadať aj na to, či sa nerozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Dovolací súd však v tomto smere nevyjadril žiadne pochybnosti a z tohto dôvodu rozsudky nižších súdov nezrušil a konanie nezastavil. Žalobkyňa tak je v zásade deväť rokov súdmi všetkých inštancií utvrdzovaná v tom, že ich právomoc na riešenie jej veci je daná. Samozrejme, to samo osebe by nebolo argumentom proti vysloveniu právomoci správneho súdu, ak by takáto právomoc bola jasná. Ak ju však kompetenčný senát vyslovil na základe argumentačných skratiek a bez komplexného zohľadnenia celého kontextu právnej úpravy služieb zamestnanosti, je takéto rozhodnutie o to väčším zásahom do právneho postavenia žalobkyne a vedie k tomu, že sa jej v skutočnosti odníme prístup k účinnej súdnej ochrane.

V Bratislave 6. októbra 2022

Michal Novotný
člen kompetenčného senátu
Za správnosť vyhotovenia:
Michaela Smolinská

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.